

Arrest

nr. 305 994 van 2 mei 2024
in de zaak RvV X

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 2 april 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Afghaanse nationaliteit, bent Pasjtoen en bent afkomstig uit [M.] in het district Shigal van de provincie Kunar. Uw paternale oom woonde in bij uw familie. Hij werkte samen met het Amerikaans leger en vertrok in 2018 naar de Verenigde Staten toen hij hiertoe de kans kreeg. Uw vader werkte zes of zeven jaar lang voor het Afghaans leger en was in Helmand gestationeerd. Eén of twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kwam uw vader terug voor zijn verlof. Op dat moment overhandigde de eigenaar van de moskee hem een dreigbrief die hij van de taliban gekregen had. Hierin stond dat uw vader moest stoppen met zijn job en dat u zich moest aansluiten bij de taliban. Uw vader stuurde de brief naar het district, maar daar werd er niets mee gedaan. Drie of vier dagen later ging uw vader terug naar zijn werk. Een week na de eerste dreigbrief werd er door de taliban een bom aan jullie poort geplaatst, die 's nachts ontplofte. U was op dat

moment evenwel bij uw maternale oom in een ander dorp. U hoorde pas wat er gebeurd was nadat u in de ochtend terug naar huis ging. Uw vader besloot hierop dat u het land moest verlaten. Een week na de bom verliet u Afghanistan op de 13de dag van de grote Eid van 2020 (5 mei 2020). Een maand na de bom, toen u in Turkije was, werd er een dreigbrief vastgemaakt aan jullie poort. Terwijl u in Servië was, ontplofte er een tweede bom aan jullie poort. Toen u zich in Servië bevond, twee of drie maanden voor de val van de overheid, werd uw vader gevangengenomen door de taliban. Op 14 juni 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in. Na een gevangenenruil met de taliban werd uw vader vrijgelaten. Hij ging terug naar huis en bleef daar een week vooraleer naar Iran te trekken, zo'n vijf maanden voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud d.d. 19 september 2022.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Uw advocate merkte nog op dat de veiligheidssituatie in uw regio nog steeds te wensen overlaat en dat personen die Afghanistan verlaten hebben en terugkeren door de taliban als verdacht aanzien worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskera; de taskera van uw vader; een kopie van de taskera van uw oom; de legerbadge van uw vader; de Kabul Bank kaart van uw vader; verschillende attesten aangaande het werk van uw vader; een schoolrapport van uw vader; verschillende foto's van uw vader in het leger; een foto van uw vader in Iran; een kopie van een attest van het werk van uw oom; en kopies van verschillende brieven i.v.m. uw oom die een visum trachtte te verkrijgen om naar de Verenigde Staten te gaan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verwantschap met de twee personen die u aanduidt als uw vader en uw oom en die beiden voor vijanden van de taliban hebben gewerkt, respectievelijk het Afghaanse leger en de Amerikanen, en dus ook niet aan uw problemen hierom met de taliban.

Vooreerst bestaan er ernstige twijfels over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. U verklaarde immers bij uw inschrijving op 14 juni 2021 geboren te zijn op 30 juni 2005. Omdat er twijfels waren over uw verklaarde leeftijd, werd door de Dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek uitgevoerd, waaruit bleek dat u op datum van 29 juni 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij een schatting 20,71 jaar een met een standaarddeviatie van 1,59 jaar gehanteerd wordt. Dit wordt nog verder ondersteund door de verklaringen die u in Bulgarije aflegde. Daar zei u immers geboren te zijn op 7 januari 2001 (zie leeftijdsbepaling Dienst Voogdij in uw administratief dossier). Om deze reden wordt u niet beschouwd als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskera voorlegt die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

U legt niet enkel over uw eigen leeftijd bedrieglijke verklaringen af, maar ook over die van uw broers en zussen legt u geen eenduidige verklaringen af. Bij uw registratie vermeldde u dat [P.] 10 jaar was, [B.] 8 jaar, [Moh.] 5 jaar, [Moz.] 2 jaar, [F.] 11 jaar en [Z.] 10 jaar (NBMV-fiche, ingevuld op 14 juni 2021). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) was [B.] 4 jaar, [Moh.] 2 jaar, [Moz.] drie maanden, [F.] 9 jaar en [Z.] 8 jaar (Verklaring DVZ persoonsgegevens ingevuld op 18 augustus 2021, vraag 17). Op het CGVS daarentegen gaf u de volgende leeftijden: [P.] 6 jaar, [B.] 4 jaar, [Muh.] 2 jaar, [Muz.] 8 maanden, [F.] 9 jaar, [Z.] 7 jaar (CGVS, p. 8). Deze verschillen in leeftijden zijn niet te verklaren door het verloop van tijd aangezien zij op iets meer dan een jaar tijd enkele jaren jonger geworden zijn. Vervolgens vermeldt u bij de DVZ een broer [E.], maar zegt u niets meer over [P.] (Verklaring DVZ persoonsgegevens ingevuld op 18 augustus 2021, vraag 17) terwijl u het op het CGVS opnieuw over [P.] heeft, maar [E.] niet vermeldt (CGVS, p. 8). Dit aan u voorgelegd, blijft u bij de versie van op het CGVS (CGVS, p. 29). Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten van uw vader moet blijken dat uw grootvader, de vader van uw vader, [M.G.] heet (CGVS, p.

28-29). Uit de vertaling van uw eigen taskera blijkt echter dat uw grootvader [M.T.] heet. Gelet op alle bovenstaande elementen kan de door u voorgehouden identiteit, leeftijd en familiale samenstelling geenszins voor waarachtig aangenomen worden. Dit zet het vervolg van uw verklaringen vanzelfsprekend ook op losse schroeven.

Dat dit het geval is, blijkt tevens uit de vaststelling dat uw verklaringen over de rang en functie die uw vader in het leger had in strijd zijn met wat er in de door u neergelegde documenten staat. Op zijn badge valt af te lezen dat hij tweede luitenant was; dit wordt verder ondersteund door de certificaten waaruit blijkt dat hij verschillende opleidingen voor officiers gevolgd heeft. Echter, wanneer er u gevraagd werd naar de rang van uw vader, raakte u niet verder dan te zeggen dat hij logistiek deed en verder geen rang had (CGVS, p. 15). Van iemand wiens vader al vele jaren een officier is, kan minstens verwacht worden dat deze dit ook zo kan zeggen. Voor het overige weet u maar bitter weinig te zeggen over uw vaders job. U raakt niet verder dan vaag te poneren dat hij zijn land wilde dienen, wanneer u gevraagd wordt waarom hij bij het leger ging. U weet niets over de opleidingen die hij moest volgen om bij het leger te kunnen gaan. U heeft geen idee wie uw vaders bevelvoerder was en weet niet in welk korps of bataljon hij zat. Het doet daarenboven ook de wenkbrauwen fronsen dat uw vader als luitenant zelf brandstof vervoerde en voedselvoorraden naar verschillende posten ging brengen. Het is tevens zeer merkwaardig dat uw vader u in al die jaren geen enkel verhaal vertelde over zijn werk of incidenten die plaatsgevonden hadden. Tot slot heeft u ook geen enkel idee over wie de mensen waren met wie hij samenwerkte of met wie hij bevriend was (CGVS, p. 15-17). Ook over de gevangenschap van uw vader legt u weinig coherente verklaringen af. Bij de DVZ zei u dat uw vader gevangengenomen werd door de taliban, waarna u het land verliet (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 25 maart 2022, vraag 3.5). Op het CGVS zei u dat u in Servië was op het moment dat uw vader door de taliban gevangengenomen werd (CGVS, p. 25). Nadat u hiermee geconfronteerd werd, herhaalde u de versie van op het CGVS. Echter, het louter herhalen van een van beide versies kan niet voldoen als rechtvaardiging. Ook over de omstandigheden waarin hij gevangengenomen werd, kan u niets zeggen. U weet ook niet waar hij gevangen zat, hoewel uw moeder contact had met uw vader gedurende zijn gevangenschap (CGVS, p. 25). Ook over de vrijlating van uw vader dienen nog enkele bedenkingen gemaakt te worden. Ten eerste verklaart u dat hij vrijkwam toen de taliban de macht overnamen en hij met andere gevangenen geruild werd (CGVS, p. 8 en 25). Echter, gelet op het feit dat hij twee à drie maanden voor de overheid ten val kwam gevangen zat (CGVS, p. 25) en hij drie tot vier maanden lang vastgehouden werd (CGVS, p. 7 en 23), wil dat zeggen dat hij ongeveer een maand na de val van de overheid vrijgelaten werd. Aangezien de taliban toen de macht overgenomen hadden, houdt het evenwel geen steek dat uw vader door middel van een gevangenenruil vrijkwam. Er waren immers geen groeperingen meer actief die hiervoor konden instaan. De tijdlijn die u voorop stelt over wanneer uw vader naar Iran ging, houdt evenmin steek. U zegt dat hij reeds een week na zijn vrijlating naar Iran trok (CGVS, p. 7). Dit moet in ergens september of oktober 2021 geweest zijn gelet op de tijdlijn die u vooropstelde. Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt echter dat uw vader op dat moment nog steeds thuis was (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 25 maart 2022, vraag 3.5) en uit andere verklaringen zou moeten blijken dat uw vader vijf maanden voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud d.d. 19 september 2022 naar Iran trok.

Vervolgens legt u ook inconsistente verklaringen af over uw oom. U weet nagenoeg niets over wat hij deed qua werk, enkel dat hij voor de Amerikanen werkte (CGVS, p. 9). Daarnaast heeft u ook geen enkel idee waarom hij het land diende te verlaten, hoewel u bijna dagelijks met hem spreekt (CGVS, p. 28). U zegt zelf dat hij nooit voor bedreigingen naar de Verenigde Staten moest, maar dat dit misschien voor een promotie was (CGVS, p. 28). Dit staat in sterk contrast met de informatie die in de door u neergelegde documenten staat, waaruit blijkt dat uw oom wel degelijk omwille van herhaaldelijke bedreigingen naar de Verenigde Staten wou trekken. Vervolgens zegt u bij de DVZ dat hij omwille van de bommen het land diende te verlaten (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 25 maart 2022, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u eerst dat hij nog op zijn job was, toen de eerste bom geplaatst werd (CGVS, p. 19), om later te zeggen dat uw oom en zijn familie het land reeds verlaten hadden, toen er een eerste bom geplaatst werd (CGVS, p. 20). Ook hier herhaalde u louter de laatste versie van tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 30). Bovendien heeft u tot op heden nog geen enkel bewijs aangebracht dat uw oom zich daadwerkelijk in de Verenigde Staten bevindt.

Wat betreft uw eigen problemen met de taliban is het niet aannemelijk dat, indien zowel uw vader als paternale oom bij het leger zaten of voor de Amerikanen werkten, ze zouden vragen dat u zich bij hen zou aansluiten en het leger zou moeten bevechten (CGVS, p. 18). Er was immers geen enkele basis waarop de taliban zich konden verzekeren van uw loyaliteit ten aanzien van hen aangezien u uit een pro-overheidsfamilie kwam. Bovendien gaven ze geen enkel argument om u te overtuigen of over te halen. Ze deden niet meer dan sec zeggen dat u zich bij hen moest aansluiten (CGVS, p. 19). Het is merkwaardig dat de eigenaar van de moskee, die de dreigbrief in ontvangst nam, zou wachten tot uw vader terugkwam van het werk om die af te geven (CGVS, p. 18), in plaats van die aan u te geven aangezien u daar ook in vermeld stond. Uw vader kwam immers slechts een keer om de twee maanden naar huis (CGVS, p. 15). Wat vervolgens de incidenten met de bommen betreft, is het hoegenaamd niet aannemelijk dat u, die 's ochtends

terugging naar uw woning en er een scène aantrof kort na een explosie, deze zo goed als niet kan beschrijven (CGVS, p. 19-20). Dat u zich niet zou informeren over wat er gebeurde nadat de tweede bom ontploft is (CGVS, p. 22), tart alle realiteitszin. Het betreft hier immers iets dat uw directe familie aangaat. Er kan en mag verwacht worden dat u zich informeert over wat er gebeurd is nadat de bom aan uw woning ontplofte. Dat u over beide explosies aan uw woning dermate weinig kan zeggen, ondermijnt danig de geloofwaardigheid van beide incidenten. Tot slot zegt u dat er drie tot vier maanden tussen beide bommen zat en dat de tweede bom vijf maanden na uw vertrek ontplofte (CGVS, p. 22). Deze verklaring strookt echter niet met uw eerdere verklaringen, waar u stelde dat u de eerste dreigbrief één à twee maanden voor uw vertrek kreeg en de eerste bom een week later volgde (CGVS, p. 18-19). Indien er vier maanden tussen zaten en de brief en bom een maand voor uw vertrek plaatsvonden, is dit nog steeds maximaal drie maanden na uw vertrek.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskera is hierboven reeds bedrieglijk gebleken. Alle overige stukken hebben betrekking op twee personen van wie u, aangezien uw eigen identiteit geenszins is aangetoond, aldus niet aannemelijk maakt dat u werkelijk met hen verwant bent. Uw advocates bedenkingen aangaande het viseren van individuen die gelinkt kunnen worden met mensen die voor de veiligheidsdiensten of het leger gewerkt hebben (CGVS, p. 31) hebben, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw linken met dergelijke personen, geen relevantie.

Aangaande uw advocates verwijzing naar de veiligheidssituatie in uw regio (CGVS, p. 30-31) wijst het CGVS op het volgende.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker

aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende

ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat bovendien na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. U verwijst naar uw rechtstreekse vluchtaanleiding als reden voor uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 14 e.v.), maar hieraan kan geen geloof gehecht worden (cf. supra). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Voor wat betreft uw advocates uitspraak dat de taliban personen die terugkeren naar het land als verdacht aanzien (CGVS, p. 1), merkt het CGVS tot slot op dat uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. Hier blijft u evenwel in gebreke.

In uw geval haalt u immers geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico

loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 2 april 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

Ter terechtzitting heeft verzoeker nog de volgende stukken neergelegd:

- een kopie van visum dat door de Verenigde Staten van Amerika werd afgeleverd aan M.A.S.;
- een kopie van het rijbewijs dat in Texas werd afgeleverd aan M.A.S.;
- een kopie (recto-verso) van de Amerikaanse verblijfsvergunning van M.A.S.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van fair play, van het zorgvuldigheids-beginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het evenredigheids-beginsel.

Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat verweerder door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingen of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt kan ook geen schending van het beginsel van fair play worden vastgesteld.

De door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids-beginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel dient in casu te worden onderzocht in het raam van de bepalingen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker verklaarde dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban omdat een oom samenwerkte met het Amerikaanse leger in Afghanistan, omdat zijn vader verscheidene jaren voor het Afghaanse leger werkte en omdat hij niet inging op hun vraag om zich bij hen aan te sluiten.

Verweerder heeft uiteengezet dat verzoeker er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij een oom heeft die voor de Amerikaanse troepenmacht werkte of dat zijn vader actief was in het Afghaanse leger. Hij heeft er in dit verband op gewezen dat verzoeker er niet in is geslaagd om zijn ware identiteit aan te tonen en dat hij niet heeft bewezen dat de personen die hij omschrijft als zijn vader en oom verwanten zijn.

De Raad merkt, inzake de door verzoeker aangebrachte grieven, op dat verweerders vaststelling dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming op 14 juni 2021 verklaarde te zijn geboren op 30 juni 2005 steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Volgens verzoekers verklaringen was hij bijgevolg op dat ogenblik nog geen zestien jaar oud. Uit een bottest, die op 7 juli 2021 werd uitgevoerd, is evenwel gebleken dat verzoeker reeds ouder was dan achttien jaar. Volgens de bottest was verzoeker *“vermoedelijk 20,71 jaar, met een standaard deviatie van 1,59 jaar”*. Daarnaast stelt de Raad vast dat het niet is betwist dat verzoeker, voor zijn komst naar België, reeds een verzoek om internationale

bescherming indiende in Bulgarije en dat de Bulgaarse autoriteiten ervan uitgingen dat hij is geboren op 7 januari 2001, wat impliceert dat hij bij zijn aankomst in het Rijk reeds twintig jaar oud was. Deze leeftijd stemt overeen met de leeftijd die blijkt uit de bottest. Verzoeker houdt nu voor dat hij in Bulgarije zelf nooit heeft gesteld te zijn geboren op 7 januari 2001 en betoogt dat de Bulgaarse autoriteiten zelf hebben bepaald dat hij op deze datum werd geboren. Met deze bewering weerlegt verzoeker evenwel de vaststelling niet dat de leeftijd die hij heeft opgegeven bij zijn aankomst in het Rijk niet correspondeert met de leeftijd die via een bottest werd vastgesteld of met de leeftijd die hij volgens de Bulgaarse autoriteiten heeft. Aangezien een bottest aantoonde dat verzoeker zeker ouder is dan de leeftijd die hij zelf opgaf en zijn leeftijd niet overeenstemt met deze die hij zou hebben volgens de door hem aangebrachte taskara, kan slechts worden geconcludeerd dat de vermeldingen in deze taskara de realiteit niet correct weergeven. De door verzoeker aangebrachte taskara kan dan ook niet worden beschouwd als een bewijskrachtig stuk dat nuttig kan worden aangewend om zijn identiteit aan te tonen. Aangezien er geen andere documenten zijn waaruit de correcte identiteit van verzoeker kan worden afgeleid kan hij niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder *“te drastisch te werk [gaat] door de hele identiteit van verzoeker in vraag te stellen”*.

Verzoekers bemerking dat niet kan worden gesteld dat hij zich *“gevoelig jonger”* zou voordoen dan hij in werkelijkheid is, is niet meer dan een ontkenning van de realiteit. Verzoeker liet verstaan geen zestien jaar oud te zijn bij zijn aankomst in het Rijk, terwijl uit onderzoek bleek dat hij toen zeker reeds ouder was dan achttien jaar en hij waarschijnlijk zelfs ouder was dan twintig jaar.

Verder moet worden geduid dat verzoeker onterecht aanvoert dat verweerder de vaststelling dat hij geen correcte leeftijd heeft opgegeven verbindt aan het gegeven dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de leeftijd van zijn broers en zussen. Verweerder heeft immers twee afzonderlijke vaststellingen gedaan. Hij heeft overwogen dat verzoeker *“niet enkel over [zijn] eigen leeftijd bedrieglijke verklaringen aflegde”*, maar ook naliet eenduidige verklaringen af te leggen omtrent deze van zijn broers en zussen. Verweerder heeft tevens overwogen dat verzoeker geen consistente verklaringen aflegde inzake de naam van een van zijn voorgehouden broers. De correctheid van deze door verweerder gedane vaststellingen blijkt uit de aan de Raad voorgelegde stukken.

Verzoekers betoog, met verwijzing naar een stuk waarbij de gelijken schrijfwijze van twee namen in het Pasthu wordt toegelicht, dat verweerder de naam van de persoon die in de door hem aangebrachte taskara als zijn grootvader wordt aangegeven niet correct heeft vertaald, doet geen afbreuk aan de reeds gedane vaststelling dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan dit document.

Aangezien de door verzoeker aangebrachte stukken niet toelaten zijn identiteit met zekerheid vast te stellen kan hij ook niet dienstig verwijzen naar documenten omtrent *“zijn vader”*. Er kan immers niet worden bepaald of de persoon naar wie hij verwijst effectief zijn vader is. Verweerder heeft ook geconstateerd dat verzoeker niet in staat was veel toelichtingen te verstrekken omtrent de professionele activiteiten van Q.S., de man die hij omschrijft als zijn vader. Door te betogen dat hij verklaarde dat Q.S. een officier was in het Afghaans leger toont hij niet aan de verweerder onterecht overwoog dat hij bitter weinig kennis heeft van de activiteiten van deze persoon. Het staat niet ter discussie dat verzoeker niet kon aangeven welke rang Q.S. had, dat hij niet wist wie de bevelhebber van zijn zogezegde vader was en dat hij ook niet kon meedelen tot welk korps of bataljon deze man behoorde. Het is evenmin betwist dat verzoeker niet in staat was enig verhaal dat zijn vader zou hebben verteld over zijn werk of een incident dat deze zou hebben meegemaakt mee te delen. Verzoekers toelichting dat hij zijn vader elk jaar maar een paar maal gedurende een week zag, vormt geen verantwoording voor deze onwetendheid. Verzoekers uiteenzetting dat het conform de Afghaanse traditie is dat vaders geen details meedelen over hun werk aan minderjarige kinderen is een niet gestaafde bewering die daarenboven voorbijgaat aan het feit dat de rang die een militair heeft en de eenheid waartoe hij behoort geen *“details”* zijn. Van een jongvolwassene die een vader heeft die als militair actief was en die zich mede hierop beroept om een internationale beschermingsstatus te krijgen mag worden verwacht dat hij bepaalde basiskennis heeft betreffende de plaats die deze ouder in de militaire hiërarchie heeft, van de eenheid waartoe deze behoorde en van bepaalde problemen waarmee deze tijdens de uitoefening van zijn taken werd geconfronteerd.

Door toe te lichten dat hij ook verklaarde dat zijn vader werd gearresteerd toen de Taliban de macht overnamen en dat Q.S., na zijn vrijlating, naar Iran is gevlucht toont verzoeker verder niet aan dat verweerder verkeerdelijk vaststelde dat zijn relaas hieromtrent niet geloofwaardig is. Verweerder heeft op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde omtrent de periode waarin dit alles zou hebben plaatsgevonden en heeft in redelijkheid geoordeeld dat niet kan worden aangenomen dat er nog een gevangenenruil plaatsvond nadat de Taliban de macht volledig hadden overgenomen.

Ter terechtzitting brengt verzoeker nog een aantal kopieën van documenten (visum, paspoort, verblijfsvergunning) aan inzake M.A.S., een Afghaanse onderdaan die volgens hem zijn oom is, die in de Verenigde Staten van Amerika verblijft. Hij toont met deze stukken echter niet aan dat M.A.S. effectief zijn

oom is. Het gegeven dat M.A.S., sedert juni 2018, in de Verenigde Staten van Amerika verblijft laat op zich ook geenszins toe te oordelen dat verzoeker wordt gevisieerd door de taliban.

Daarenboven dient te worden gesteld dat zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoeker verwanten heeft die, voor de machtsovername door de taliban, voor een buitenlandse troepenmacht in Afghanistan of voor het Afghaanse leger werkten, hieruit, in voorliggende zaak, niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij zelf een reëel risico loopt om te worden vervolgd. Hierbij dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten. Er is wel sprake van een aantal individuele gevallen waar een verwantschapsband met een lid van overheidspersoneel een rol speelde bij het optreden van de taliban (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, blz. 54-55; Afghanistan Country Focus van december 2023, blz. 62-63). Familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen kunnen in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging hebben, maar het komt hen dan toe om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van hun familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten worden of zullen worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land of regio van herkomst. In casu zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoeker zelf, indien bepaalde van zijn verwanten voor een buitenlandse troepenmacht zouden hebben gewerkt of in het Afghaanse leger zouden hebben gediend, zou worden gevisieerd door de taliban.

Verzoeker betwist verder verweerders standpunt niet dat het niet plausibel is dat de taliban hem zouden hebben verzocht om zich bij hen aan te sluiten, daar er geen enkele basis is waarop de taliban zich konden verzekeren van zijn loyaliteit.

Verzoek stelt nog dat de taliban op de hoogte zullen zijn van het feit dat hij zich niet meer in Afghanistan bevindt. Hij beweert dat het bekend is dat Afghaanse mannen die het land verlieten om elders een internationale beschermingsstatus te vragen op weinig sympathie en mededogen van de taliban kunnen rekenen. Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

De beschouwingen van verzoeker en de door hem aangebrachte stukken leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker lijkt ook te willen voorhouden dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In zoverre verzoeker zou willen verwijzen naar zijn asielrelaas dient te worden gesteld dat dit ongeloofwaardig werd bevonden en dat een loutere verwijzing naar dit relaas bijgevolg niet toelaat te oordelen dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Verzoeker voert aan dat er in Afghanistan een extreme armoede heerst en dat er zelfs sprake is van hongersnood. Hij weerlegt hiermee de correcte argumentatie van verweerder niet dat de socio-economische toestand in Afghanistan op zich niet toelaat te oordelen dat een subsidiaire beschermings-status kan worden toegekend.

De algemene mededeling dat er in Afghanistan veel mensenrechtenschendingen zijn en dat er geen sprake meer is van een rechtsstaat leidt ook niet tot de conclusie dat verzoeker een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De beschouwingen van verzoeker omtrent het non-refoulementbeginsel – waarbij hij schijnbaar uit het oog verliest dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt – leiden evenmin tot de conclusie dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur kan de Raad, gelet op het voorgaande, slechts aangeven dat verzoeker met zijn toelichtingen niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK